

Tadej Golob
Jezero

UVOD

Snežiti je začelo okrog poldneva, in ko se je Džoui, nemogoč mešanček med dobermanom in šnavcerko, pognal po klančku navzdol, je iz snega štrlela samo njegova črna glava z napol povešenimi dobermanskimi ušesi, ki je, vsakič ko je zarila v celec, presenečeno in otožno pogledala gospodarico na robu ceste, potem pa nadaljevala z iskanjem rumene teniške žogice. Ime je dobil po Joeyju iz Prijateljev, najljubšem liku mlajše ženske, ki je stala ob robu ceste in se smejala nebogljenemu psu. Ko se je nadaljevanka začela vrteti na televizijah, je bila Alina – tako ji je bilo ime – sicer še v vrtcu, pridružila se ji je šele v njenih zadnjih sezonah, a si je kasneje ogledala vse in tudi zdaj, deset let kasneje, kdaj pa kdaj kakšen del. Ko jo je zgrabila otožnost, nostalgija. Pri petindvajsetih, je ob tem pomislila. Kako šele bo?

In ob tem pravzaprav ni znala pojasniti, zakaj ji je bila ta limonada tako zelo pri srcu. Obstajajo reči, ki so nam v določenem življenjskem obdobju všeč, pa potem, ko spet

naletimo nanje, presenečeno ugotovimo, da ne vemo, kaj je bilo tisto nekaj na njih, na knjigah, na filmih, na TV-nadaljevankeh, recimo, ampak s Prijatelji pri njej ni bilo tako. So bili osladni? Ja, bili so. Je bila Phoebe lik, ki v resničnem življenju ne bi preživel treh dni? Ja ... čeprav, se je nasmehnila, pozna eno takšno. In Joey ... Joey Tribbiani.

»How you doin?«

Še zdaj se ji zdi ljubko smešno, pa čeprav je medtem na Filofaksu doštudirala antropologijo pri Naberniku in tega svoji družbi, če je bila ta trezna, pravzaprav ne bi smela priznati. In če že je, je obvezno dodala, da so Prijatelji pač njen *guilty pleasure*. Vsaj ne posluša Bon Jovija.

Džoui je rinil v sneg, ki se ga je v petih urah nabralo za skoraj trideset centimetrov. S svojimi šnavcerskimi nogami je mečkal belo in mrzlo pod seboj, in ko je pririninl do žoge in jo zgrabil z zobmi, se ni obrnil in po lastni gazi vrnil do gospodarice, pač pa je v ostrem kotu zavil in kot majhen snežni plug vrtal na novo.

Tudi to je bilo ljubko smešno. Kratkonogi doberman z rumeno teniško žogo v gobčku.

Prijela je žogo, in po kratkem cufanju jo je izpustil. Zamahnila je z roko, a žoge ni izpustila, pač pa jo je skrila za hrbet. Pes se je odgnal, spet v novo gaz, stekel nekaj korakov, skokov, dokler ga ni ustavil sneg, potem pa je zmedeno pogledal najprej naprej, nato pa gospodarico.

»Ah, ti bučman,« je rekla, se obrnila rahlo levo, in kolikor je mogla, vrgla žogo s svojega nasipa vzdolž reke in jo, tako kot vsakič na njenem rednem sprehodu – če lahko

vsakič rečemo že tretjemu obisku od prihoda v Bohinj –, vrgla čez belo čistino, da je izginila med vejami grmovja. To se je zdelo psu še bolj zanimivo, le da jo je tokrat zaskrbelo, da je ni vrgla predaleč, da ni padla v vodo.

»Džoui, Džooouiii ...«

Pes je ni poslušal, pa saj je nikoli ni. Naj je vpila, kolikor je hotela, po novem kanalu je plul do grmovja in tudi sam potonil med vejami. Saj ne bo šel v vodo, če je žoga padla vanjo?

Zalajal je. Čakala je, da se bo vrnil z žogo v svojem koničastem gobčku, pa ga ni bilo. Spet je zalajal in pomislila je, da laja na žogo, ki pluje proti Bohinjski Bistrici, ampak potem bi se morale tresti veje, ko bi ji sledil med njimi, pa se niso. Mirovale so in pes je še kar naprej lajal.

»Džouiii!«

Ni se ji dalo stopiti v cel sneg. Na nogah je imela trekking čevlje, sicer iz nepremočljivega goreteksa, ampak kaj, ko so ji segali samo do gležnjev, in če se ti na nogavicah nabere sneg in potem počasi curlja v čevlje, ne pomaga noben goreteks.

»Džouiii!«

Pes se je prikazal na robu vejevja, brez žoge, in pomahala mu je, naj se ji pridruži, se potolkla po stegnih z dlanmi v volnenih rokavicah.

»Džoui, Džoui, pridi, srce mamino ...«

Pes je na kratko zabevskal, pa spet izginil v goščavi.

Zavzdihnila je in se spustila z roba ceste. Sneg ji je segal skoraj do kolen. Zagazila je v eno od pasjih sledi in s strahom čakala na to, da ji skozi nogavice začne prodirati vlaga. Do apartmajev ima skoraj pol ure hoje. Cucek neumni!

Odgrnila je veje in pri tem pazila, da se ji ne bi sneg sprožil še za vrat. Od roba grmovja do reke je bilo komaj kak meter. Pes jo je zagledal, zalajal, zacvilil in mahal z repom in gledal njo, pa reko. Žoga je bila ob njem.

»Kaj ti pa je?«

Pobrala je žogo.

»Pejva, Džoui ...«

Dvignila je glavo in pogledala vodo, ki je ob robovih zaledenela. Iz ledu je štrlelo nekaj belega. Tako belega, da je v večernem mraku delovalo umetno, plastično, kot roka izložbene lutke.

Le kdo bi odvrigel plastično izložbeno lutko v reko? je pomislila.

1. POGLAVJE

Ukanc, 31. december, nedelja

»A policaj ste?« je vprašala ženska kakšnih šestdesetih let s kozarcem vina v roki. Pravzaprav je rekla nekako takole: »A ... plicajste ...« Očitno je že nekaj spila. »Kako nenavadno?«

»Nenavadno?« je vprašal. »Ponavadi se jim zdi nenavadno moje ime, poklic pa niti ne.«

»Taras? Ja, no, tudi Taras je malo čudno, ampak poznam nekaj Tarasov, Tarasa Bulbo in ... še koga, ampak policaj ...« Zasmejala se je, kot da je povedala nekaj smešnega.

»Saj ni policaj,« je rekla ženska, ki se jima je približala in položila Tarasu roko na ramo.

»Inšpektor je.«

Tudi njej se je zatikalo, tisti r v inšpektorju se je malo potegnil, kar pomeni, da je mogoče spila več kot en kozarec kuhanega vina, je pomislil Taras. Nikoli ni prenesla alkohola.

»Čakaj, čakaj ... Se še nista srečala?«

Starejša ženska se je našobila kot kakšna najstnica in pri tem delovala kot ... kot starejša ženska, ki oponaša najstnice.

»Ne, ko mi pa moj mož pokaže samo svoje ... cilje, mojih nikoli.«

Taras se je nasmehnil in se pri tem trudil, da bi njegov nasmeh deloval neprisiljeno, ter podal roko starejši gospe.

»Taras Birsa. Če boste kdaj dobili kazen za napačno parkiranje, me kar pokličite.«

»Taras ...«

»Ne prekinjaj ga, Alenka,« je rekla ženska in podala roko Tarasu in se pri tem še kar spakovala. »Ne sreča ženska, kot sem jaz, vsak dan tako očarljivega policista. Jaz sem pa Karin. Karin Prelec, žena tistega moža, ki blesti tam čez ...« in je pomahala z roko proti drugi strani večje dnevene sobe, »ki je sodelavec vaše žene. Ampak to verjetno veste. Kak policist bi pa bili, če ne bi vedeli?«

In se je začela smejati, kot bi povedala ne vem kaj tako zelo smešnega. Taras se je potrudil in se tudi sam zasmejati. Alenka očitno ni čutila te potrebe.

»In Birsa? Ne poznam nobenega Birse.«

»Valterja Birse ne poznate?«

Ženska je odkimala.

»Nogometaša? Člana reprezentance.«

»Ah, tega pa ne spremljam. To pa ni zame. Kako pa to,« se je obrnila proti Tarasovi ženi, »da se ti ne pišeš Birsa, če si pa njegova žena?«

»Ker nisva poročena, ampak se mi ne da razlagat, da nisva. Pri teh letih mu ne morem reči fant. Ampak Karin, zdaj ti ga bom malo odpeljala, če dovoliš.«

Karin se je še enkrat našobila in Taras je pomislil, da ji res ne bi bilo treba.

»Kar, kar, če ni mož, je pa njegova ... sodelavka.«

In je pred sodelavko napravila kratek premor, kot bi morala pogoltniti slino.

»Delaj se, da se pogovarjaš z menoj,« je rekla, ko ga je za roko peljala na drugo stran sobe, proti večji družbi, ki je stala ob majhnem pultu in se očitno zabavala.

»Ker?«

»Ker te bo stara večča drugače pojedla. Lahko bi se mi zahvalil. Mimogrede, zakaj razlagaš, da si policaj?«

»Mogoče zato, ker sem?« je rekel in pri tem ni skrival ironije. »Ti nisi zdravnica?«

»Sem, pa tudi solastnica klinike. In ti si policist, ampak predvsem inšpektor, in to ni isto. Če bi bil pri teh letih policist, midva verjetno ne bi bila skupaj. Bi bil s kakšno, kaj pa vem, medicinsko sestro.«

»Uh, smo nekam visoki danes.«

»Visoki ali ne, to ne spremeni dejstev, pa če jih zanikamo do onemoglosti. Ljudje imajo ambicije v življenju. Eni več, drugi manj. Eni ostanejo policisti in ene zdravnice v ambulanti v Spodnjem Kisovcu, jaz nisem, ti nisi ...«

Taras se je nasmehnil.

»Pa čeprav z bogatim preminulim očetom,« je rekla Alenka in ga pogledala izpod čela. »Ni treba omenjat.«

»A sem?«

»Danes še ne, hvala. Pač je bil moj oče, hvala bogu, in sem, kar sem, ne pa, kar nisem. Kaj me briga, kaj bi bilo, če bi bilo ali pa če ne bi bilo.«

In se ji je pri tem »če bi bilo« zлил v nekakšen čebblo.
»Boli me klinac.«

»Opa?«

»A sem pijana?«

»Koliko si pa spila?«

»En kozarec kuhanca in zdaj to,« in je dvignila stekleni kozarec s pecljem, ki ga je držala v roki.

»Potem si pijana,« je rekel Taras, policist inšpektor Taras Birsa kot nogometaš Birsa, in jo objel okrog ramen.
»Nazdraviva na to.«

Stopil je do mizice s steklenicami z rdečim in belim vinom, pa z žganjem vseh mogočih vrst, in pobral med njimi izstopajoč kozarec z oranžno tekočino.

»Na kaj pa pijemo tukaj?«

Pred njima se je pojavil belolas moški s štrenasto pričesko in očali brez stekel, rahlo neobrit, oblečen v bel puli in bele hlače. Dr. Prelec je Tarasa vedno spominjal na Richarda Bransona. Tudi zobe je imel enako bele.

»Se lahko pridružim?«

V roki je držal svoj kozarec z vinom, belim. Je izbral belega, ker je šlo k puloverju? je pomislil Taras.

»No, na kaj?«

»Noseča je,« je rekel Taras.

»Taras! Seveda nisem,« je rekla Alenka. »Zajebava.«

»Nazdravljava življenjski sreči, da sodiva med en odstotek naloudanega prebivalstva na svetu,« je rekel Taras in dvignil kozarec.

»To pa. To pa je nekaj, da se pije,« je rekel dr. Prelc in trknil s svojim. Tudi on ni bil več trezen.

»In Tarasa zaradi tega muči slaba vest, pa nalaga,« je rekla Alenka.

»Ne, me ne. Samo da ne pozabim.«

»Uf, si tečen ...«

Obrnila se je proti mizici s hrano in pobrskala po pladnju, na katerem je ležalo še nekaj kanapejčkov.

»Čez petnajst minut je večerja!« je zavpil za njo dr. Prelc - Branson, pa je Taras samo odmahnil z roko.

»Pusti jo, naj nekaj poje, da ji ne bo slabo.«

»Ja koliko je pa spila? Koliko časa sta pa tukaj? Petnajst minut.«

Taras je pogledal na uro. Petnajst do šestih, bi rekli v Ljubljani. Tri četrt na šest tam, od koder je on.

»Eno uro, ampak ni to. Ne nese ga. Poleg tega pa sva midva uletela nenajavljena in ne bi rad, da bi kdo ostal brez hrane zaradi naju.«

»A se ti zdi, da bi komu tukaj to škodilo?«

Dr. Prelc se je napol obrnil in z roko narahlo nakazal na družbo v prostoru in ponovil:

»Se ti zdi, da bi komu tukaj to škodilo?«

Kakšnih dvajset ljudi se je zgnetlo v največji prostor spodnjega dela vikenda, ki je bil vendarle tako velik, da se jim ni bilo treba zadrževati v eni sami skupini, pač pa so se

lahko razdelili v gručice. Z njima z Alenko dvaindvajset, če je pravilno preštel, in pri teh zadevah se ponavadi ni motil. Sami starejši pari, če je prav ocenil, in tudi to mu je ponavadi uspelo. Poklicna deformacija pač.

Dr. Prelc se je zagledal v svoj kozarec in nekaj časa kot da razmišljal.

»A greva ven na en čik?«

»Če grem s teboj na en čik?«

»Ja, ja ... Vem, da ne kadiš. Jaz grem ven na en, recimo, čik, ti pa na svež zrak, osvežen z dimom, in imava oba nekaj od tega. Ajde, daj ...«

Zavila sta za hrbti gostov proti vratom, ki so vodila na majhno pokrito teraso, dovolj veliko za večjo leseno mizo z nekaj stoli. Taras je zaprl vrata in potegnil enega od stolov k sebi in sedel nanj. Dva metra stran je naletaval sneg. Enakomerno in močno, pa niti prav mrzlo ni bilo. Okrog ničle, je pomislil Taras.

»Lepo, aneda?«

Taras je prikimal.

»Trideset let imam že ta vikend. Prvi sem bil od vseh teh dohtarjev, ki si ga je postavil. No, potem so pa prišli še drugi in zdaj je tukaj kot kakšna nemočnica na kraji mesta.«

Pogledal je Tarasa.

»Si že dovolj star, da poznaš to? To češko nadaljevanje?«

»Pane Sova in podobno?«

»To, to ...«

Razveselil se je, kot bi Taras povedal kdo ve kaj dobrega. Napravil je požirek, ki se mu je od navdušenja zataknil v grlo in nazadnje skoraj ves pristal na mizi pred njima.

»Pizda, a veš, kdaj si star? Star si, ko začneš v družbi pripovedovat vice in ti nihče ne sledi. Rečeš recimo Mujo in Haso, in te gledajo. Kateri Mujo? Kaj za en Haso?«

Ponovno je prijel za kozarec in odpil, tokrat prav previdno.

»Kakšen je pa kaj sneg na Voglu?«

»Ko sva šla, je začnjalo snežiti in zdaj ga bo dovolj. Prej ga je bilo pa komaj kaj. Je bilo treba pazit na kamenje.«

»Zdaj ga bo pa tudi za Žagarjev graben,« je rekel dr. Prelec. »To imam rad. Z zadnjo furo gondole na Vogel, en šnopček v grlo, pa domov ... Na še en šnopček.«

Zasmejal se je.

»Poslušaj, Taras, zakaj pa ne bi vidva nocoj ostala tukaj? Zakaj bi se v takem vozila domov? Ostanita, pa se ga napijmo ko ljudje ... ker živali vedno vedo, kdaj imajo dovolj ...« in se je ponovno zasmejal. »No, vsaj mi ostali, ti lahko žuliš svoj sokec.«

Taras je odkimal.

»Daj no, pa greva jutri malo grebst po snegu. Tamle v drvarnici imam še ene dodatne tekaške dile pa čevlje ...«

Pokazal je na uto, ki je stala kakšnih dvajset metrov proč, komaj vidna v temi.

»Kar se tega tiče, ni problema, ker imam svoje tekaške smuči pozimi zmeraj v avtu, pa vso opremo.«

Od pomladi do jeseni je Taras v prtljažniku svojega citröena prevažal vse za tek, se pravi superge, nogavice, hlače, majico, brisačo, pozimi vse za tek na smučeh.

»Dogovorjena sva s hčorama, da prideta po polnoči k nama in gremo skupaj po stari Ljubljani. In če to svojima staršema obljubita dve dvajsetletnici, ki ju sicer nikoli ne vidiš, potem ...«

»Ja, potem pač ni druge,« je rekel dr. Prelec. »A študirata, kje že?«

»Obe na Dunaju, obe mikrobiologijo.«

»Ja, potem pa res na zdravje hoštapleriji.«

Dvignil je kozarec, trknila sta in popila požirek, potem pa je dr. Prelec iz hlačnega žepa potegnil cigaretno škatlico in iz nje, sicer prazne, zbezal ven že zvit džoint.

»Darilo študentk ...«

Prižgal ga je, globoko potegnil in se zleknil v naslanjalo lesenega stola. Taras je zavohal dim, ki se je v vlažnem zraku v obliki majhnega oblaka dvigal pod strop terase.

»Saj ni kaj narobe? Vedno znova pozabim, da si ...«

»Policaj?«

»Ja, no, kriminalist. Mislim, narobe s tem džointom. Saj to zdaj itak vsi.«

»Nič ni narobe,« je rekel Taras. »In itak nisem v službi.«

»Boš?«

Taras je odkimal.

»Kako pa sicer gledaš na to? Na legalizacijo in to?«

»Vseeno mi je.«

»Neko mnenje moraš imeti. To ja zadeva tvoje delo.«

Vseeno mu je bilo. Če se je v svoji zdaj že skoraj četrstoletja dolgi delovni dobi Taras česa naučil, se je tega, da mu je bilo pri rečeh, na katere ni imel vpliva – in teh je bilo ogromno –, gladko vseeno. Kriminal je konstanta. Določen odstotek ljudi bo vedno skakal na temno stran. Če mu vzameš marihuano, bo začel prodajati amfetamine, kokain, heroin ..., rdeče mušnice. Če bodo legalizirali vse, se bodo pa preusmerili v krajo po trgovinah. Nekaj bo zmeraj.

»Ne vem,« je rekel, »res mi je vseeno. Poleg tega se jaz ukvarjam z umori, Oddelek za krvne in seksualne delikte, mamila sodijo drugam, v Sektor za organizirano kriminaliteto, Oddelek za prepovedane droge,« je zrecitiral. »Ti si strokovnjak za abdomen, če se ne motim?«

»Ja, za čreva in te reči.«

Dr. Prelc se je zasmel. Trava je očitno prijemala.

»Kaj veš o pljučih? Bi znal operirati pljuča?«

»Kaj pa vem. Če bi bilo treba, bi že kaj odrezal. Vem, da ljudje ne bi smeli kaditi.«

Zaletelo se mu je, da je zakašljaj in kašljaj nekaj časa in se potem smejal, in to tako zelo, da so mu začele teči solze. Snel je očala in si jih brisal z rokavom pulija. Pravzaprav bi, če bi bilo po njegovem, je pomislil Taras, marihuano pustil prepovedano. Ob alkoholu so ljudje vsaj družabni, z dvema dimoma trave postanejo svet zase. Se smejiijo svojim šalam, recimo.

»Tvoja žena,« je rekel dr. Prelc, »Alenka je okej. Mislim, vedno je bila okej, še kot študentka, in je še zdaj. Še vedno je super.«

Za kar se lahko zahvali genom, je pomislil Taras. Če bi se on tako malo gibal kot ona, bi bil nikakršen, njej se je pa še tu in tam zgodilo, da so jo v trgovini ali v gostilni tikali.

Alenka je bila lepa ženska, celo zdaj pri petinštiridesetih. Ko je stopila v sobo, si lahko videl, kako so se moške oči obrnile proti njej, pa tudi ženske, z zavistjo. Njene prijateljice, njena generacija, so bile ali udomačene gospodinje s precej kilogrami preveč ali pa zagrizene športnice, ljubiteljice tega ali onega zdravega načina življenja, vegetarijanstva, veganstva, fanatičnega prakticiranja joge ... in presuhe, prežilave, kost in koža, kot bi rekel dr. Prelec, nič za prijet. Alenka je imela postavo in lep obraz s pravilnimi potezami, sredi katerega je štrlel koničast nos, ki bi moral pravzaprav porušiti to skladno lepoto, pa jo je napravil samo prikupnejšo, ljubko. In srednje dolge svetle lase, ki so postali poleti skoraj povsem blond, zdaj so pa vlekli na brinet. Ko jo je Taras spoznal, je bila postrizena povsem na kratko, kot kakšna Pink, ko je nosila najkrajšo pričesko. In dolgo je mislil, da si jih je pobarvala na blond, tako kot si jih najbrž tudi Pink. Zdaj si je že nekaj časa puščala malo daljše lase.

»Kratke frizure so za dvajsetletnice,« je rekla. »Pri štiridesetih si z njo kot kakšna ostarela lezbijka.«

Prelec je potegnil še en globok dim in potem vrgel ostanek v temo in v sneg.

»Smo pa fukali takrat, jebenti, da smo. Ne moreš verjet, kako hitro dajo profesorju kirurgu. Nekaj je na tem belem mantlu.«

»Tudi mesarji ga imajo,« je rekel Taras.

»Mesarji? Mesarji?«

Zasmejal se je, in ko se je zdelo, da bo nehal, še enkrat, in še enkrat. Ni mogel nehati. Mesarji, in he, he, he, in spet mesarji, in he, he, he ...

»Na živce ti gremo, a ne Taras?«

»A zdravniki?«

»Ne samo zdravniki,« je rekel Prelc in se spet smejal. »Vsi mi hohštaplertji, jara gospoda, buržoazija. A ne, da ti gremo? Ampak nima smisla, Taras. Mi smo večni. To pa zato, ker nismo izbirčni. Vse nam pride prav. Razmnožujemo se spolno, vegetativno, tudi s potaknjenci, če je treba. Zato vsake toliko rekrutiramo koga novega, novo kri. Tebe!«

Pokazal je s prstom nanj in se spet smejal. Očitno je bil džoint zelo dober in zelo močan.

»Mogoče bo prišel dan,« se je oglasil dr. Prelc, ko se mu je vendarle uspelo umiriti in se je Tarasu zdelo, da bo spet zamenjal temo, »ko Rajcu Prelcu ne bodo dajale fukat, mogoče, a to še ni ta dan,« je rekel in dramatično uperil prst v nebo oziroma v leseno streho nad teraso. »Ura volkov impotence in curljajoče prostate ... Ampak to ni ta dan.«

Pogoltnil je novo porcijo dima.

»Poznaš?«

»Gospodar prstanov?«

»Gospodar kurca palca,« je rekel dr. Prelc. »Ej, Taras?«

»Ja.«

»Zakaj ne ostaneta nocoj tukaj in res kaj spijemo? Tam notri je en kup nekih doktorjev nečesa, ampak jaz z njimi

nimam nič. To so sami fahidioti, halbfabrikanti. Sit sem jih, na živce mi gredo.« Nagnil se je h Tarasu in mu šepnil na uho. »A ti veš, da sem pofukal točno vse njihove ženske? Točno vse tam not?«

Potem se je nekako pogreznil v svoj stol in momljajoče nadaljeval, kot bi govoril sam zase, kot bi na glas razmišljal.

»Čeprav, če sem iskren, in menda sem lahko, ker sva itak sama. Jebenti, šestdeset jih imam in ta dan se bliža. Nekatero te glupe študentke in medicinske sestre in kar je še te klientele, gledajo name kot na starega potrebneža. Ta drugi del me ne moti, ker potreben sem bil in bom, ampak tisti stari ... Če štartam na kakšno, se že sam sebi zdim kot en perverznejš, ki tam z bombončki mami otroka ... Mogoče bi se vendarle moral nekako ustaliti ...«

Pograbil je kozarec in popil, kar je bilo še vina v njem.

»Ustaliti, Taras, a?«

»A nisi že ustaljen?«

Dr. Prelc je prhnil, kot da bi dobil v usta pokvarjeno vino.

»Taras, a sva midva prijatelja?«

A sta? Prelc je bil več kot deset let starejši, Taras ga je spoznal, ko je Alenka postala solastnica klinike, se pravi pred nekaj leti, štirimi, mogoče, srečeval ga je tam, pa potem sta šla kdaj skupaj kolesarit okrog Ljubljane, trikrat, štirikrat na daljše ture ... kar se najbrž počne s prijatelji. Danes je celo spoznal njegovo ženo.

»Si, ja.«

»Resno?«

»Resno.«

»Bi mi napravil uslugo, eno tako profesionalno, kot prijatelj prijatelju, če bi te prosil zanjo?«

»Kakšno uslugo?«

Prelc se je ustavil, pogledal prazen kozarec in odmahnil z roko.

»Si spoznal mojo ženo?«

»Sem.«

»A veš, da je šla na olimpijado? V Montreal 1976. Na tisto, se spomniš, na kateri je Nadia Comaneci dobila desetko. Prva na svetu! In bi skoraj nastopila, če ne bi bilo jugoslovanske republiške kuhinje. Kot Jacky Stewart ... Veš, kdo je Jacky Stewart?«

»Vem. Dirkač formule ena iz sedemdesetih.«

Odprla so se vrata in skozi je glavo pomolila Alenka.

»Ej, vidva, večerja je na mizi.«

Potem je stopila na teraso in pogledala z nje v temo. Snežilo je zmeraj gosteje.

»Ga je pa zapadlo,« je rekla in se stresla od mraza. Obrnila se je proti Tarasu: »Taras, če hočeva še nocej domov, bo treba pohitet.«

Kazalo je, da si je opomogla. Spet je odprla vrata v hišo in počakala, da se ji je pridružil Taras, ki je pridržal vrata še dr. Prelcu.

»Če se prav spomnim, Balažičke edine nisem,« je šepnil in z rokama nakazal na nekaj obilnega, »za to pa nikoli nisem imel želodca. Uboga reva.«

2. POGlavJE

»Bedrca so na mizi!«

Dr. Prelec se je prismejal skozi vrata, za katerimi je bila očitno kuhinja, in na prt, ki je pokrival tri skupaj postavljene mize, odložil velikega pečenega purana.

»Predlagam, da ga kot strokovnjak za to raztelesim, potem pa vi kar po domače, ker smo itak sami taki tukaj ... No ja,« se je ustavil z velikimi škarjami za rezanje perutnine v rokah, »tistega frajerja tam verjetno še ne poznate,« in je pokazal na Tarasa, »in je bolje, da ga niste spoznali kje drugje kot tukaj, ker je policaj, inšpektor na oddelku za ... Kako že, Taras?«

»Krvne in seksualne delikte,« je poslušno pomagal Taras.

Glave so se obrnile proti Tarasu. Taras se je že navadil na to, da je bil v vsaki novi družbi nekaj časa središče opazovanja. Za nekaj pozornosti bi zadostovalo že ime, pa še abstinenca, in ko je dodal še poklic ... Spoznal je zelo malo ljudi,

ki niso gledali ameriških nadaljevank in filmov, kriminalk, v katerih so svet reševali hollywoodski superzvezdniki s tri dni starimi bradami in lepimi pomočnicami. Resničnost je bila žal precej bolj dolgočasna. Nobenih lepotic ni bilo, pisarno si je, odkar je umrl Penca, delil z dvema moškima srednjih let in najbliže lepotici je bila Tatjana v kadrovski. Najbliže, pa ne prav zelo blizu ...

»A kriminalist ste? Tako kot ...« in je potem padlo ime kakšnega znanega filmskega igralca, glede na starost sogovornika od Leonarda di Capria do Jamesa Cagneyja, čeprav se sam, kolikor si je ogledal črno-bele filme, v katerih je nastopal Cagney, ne spomni, da bi kdaj igral policista, prej gangsterja.

Dr. Prelc je s škarjami prijel za puranovo stegno in stisnil. Počilo je:

»Točno med pubisom in iliumom, in po mojem sem presekal tudi ishium. Pa upam, da ni med nami kakega veterinarja.«

Dr. Prelc je kose pečenega purana odlagal na večji krožnik in nekaj časa so se nabirali, dokler se jih po še enem njegovem nagovarjanju gostje vendarle niso lotili. Prelčeve žene Taras ni videl. Verjetno je bila še v kuhinji.

Taras je zagrizel v del z belim mesom in diskretno opazoval druge goste. Na svoji desni je imel Alenko, na svoji levi močnejšo žensko – skoraj zanesljivo ubogo Balazičevo. Nobene druge, ki bi ustrezala opisu, ni bilo. Ob njej je sedel moški, visok in prav tako debel, najbrž njen mož.

»Zanimivo ime,« je rekla Balažičeva, in sicer Irena.
»Stavim, da vam ga je dala mama, ne oče.«

Taras se je nasmehnil.

»Zakaj pa tako mislite?«

»Za nenavadna imena so vedno zaslužne mame. Jaz delam na pediatriji, in ko je pred leti tekla tista nadaljevanka o Sandokanu ... Se ga spomnite? Malajski gusar?«

Taras je prikimal.

»No, smo imeli tudi pri nas nekaj Sandokanov. Zdaj v zadnjem času je bilo nekaj Justinov ... Bieberjev, že slišali?«

Taras je prikimal.

»No, je bila mama?«

»Ne vem,« je rekel Taras, »nikoli nisem vprašal.«

Mož ob njej se je odkašljajal in pomolil Tarasu roko čez ženin krožnik.

»Balažič ...«

Pred priimek ni pristavil dr., ampak zvenelo je, kot bi ga. Bil je prvi, ki je segel po puranu, in prvi, ki je segel po repete, in zdaj se mu je brada svetila od maščobe. Verjetno bo tudi prvi, ki bo po večerji rekel, da se redi od samega zraka, je pomislil Taras. Zdelo se je, da ga nekaj hudo muči.

»Veste, kaj me zanima ...,« je začel. »No, seveda ne veste, čeprav ... mogoče pa kot kriminalist to celo veste?«

Zasmejal je in pogledal okrog, kako mu kaže.

»A če sem že kdaj streljal na človeka?«

»Ne, ne ... Ne to. Povejte mi, ali je res, da ne obstaja popoln umor.«

»Od kod pa zdaj to tebi?« je vprašala žena.

Miza je utihnila in vse glave so se obrnile proti Tarasu.

»Kako to mislite?« je vprašal Taras.

»Ali obstaja način, kako umoriti človeka, ne da bi te pri tem dobili?«

»Glejte ga,« je rekla Balažičeva, »pa ja ne misliš koga umoriti, za božjo voljo?«

Zasmejala se je in nekaj ljudi za mizo ji je pritegnilo, so pa vsi z radovednostjo strmeli v Tarasa, inšpektorja.

»Obstaja precej nerešenih primerov. Mislite na te?«

»Ne, ne, mislim na te, zaključene primere ... No, ne vem, kako naj se izrazim, te, kot jih opisuje Agatha Christie. Ko na kakšnem srečanju, takšnem, kot je tole danes, nekdo nekoga zastrupi ali kaj podobnega, pa vi kot inšpektor mogoče celo veste, kdo je to zakrivil, pa ne morete dokazati.«

Balažič je ponosno ošinil omizje.

»Ne,« je rekel Taras. »Takah ni.«

»Kako pa to?« je vprašal moški, ki je sedel Tarasu nasproti. »Bi vi vedeli, če bi bil kdo tukaj med nami morilec? Če je kdo tukaj za mizo že koga ubil?«

Taras seveda ne bi mogel vedeti.

»Če bi vedel, da ste morilec, bi to z veliko verjetnostjo znal dokazati.«

Balažič je zmajal z glavo, kot bi bil razočaran nad odgovorom.

»Kako pa vi kot strokovnjak na tem področju gledate hollywoodske filme?« se je oglasila ženska, ki je sedela na